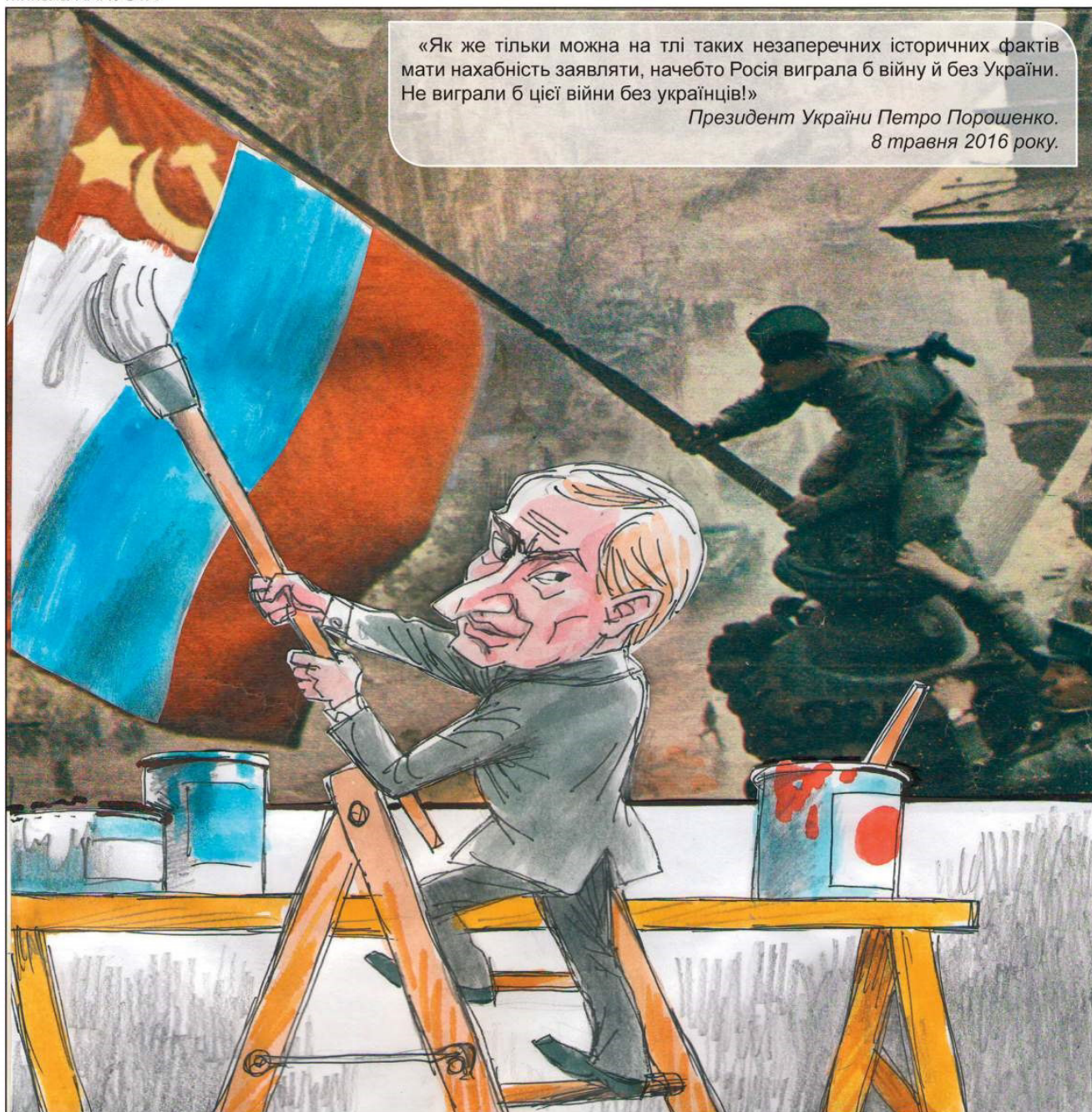

ПЕРЕЦЬ

ВЕСЕЛА РЕСПУБЛІКА • № 5 травень 2018

Микола КАПУСТА

«Як же тільки можна на тлі таких незаперечних історичних фактів мати нахабність заявляти, начебто Росія виграла б війну й без України. Не виграли б цієї війни без українців!»

Президент України Петро Порошенко.
8 травня 2016 року.

Шанувальники сатири та гумору, єднайтесь!

ПРАВДА

• Орган Бальнодасної Ради народних сиднів
Веселої республіки Перець • № 001 • 1 травня 2018

з ПЕРЦЕМ

ЗАКЛИКИ ДО 1-го ТРАВНЯ

1. Від диктатури пролетаріату – до диктатури олігархату!
2. Хай живе світле майбутнє з Перцем!
3. Хай живуть блоки безпартійних з правими, лівими, середніми, задніми і передніми!..
4. Полум'яний привіт хабарникам: з Канарів – на нари!
5. Чиновники фонду держмайна, пришвидчайте ліквідацію заводів і фабрик! Вивільнимо наших робітників для плідної праці за кордоном! Вай!
6. Братній привіт фіскальним службам від гастарбайтерів!
7. Селяни, послідовно підвищуйте добробут аграрних магнатів!
8. Популісти, сумлінніше переливайте воду з пустого у порожнє! Ура!
9. Долар-євро – в Україну, гривню – в офшори!
10. Дамо газу МВФу! Фу!!!
11. Поліціанти, не перегинайте палицю!
12. Феміда, знімай пов'язку, читай Закон!
13. Хай живе 13 і т.п. і т.ін.!

МИ ДІТИ ПАРТІЇ ОДНОЇ

Марш ветеранів-комуністів*

О де, де ви, ветерани,
Хто ще ідейно не згорів,
Підемо і в колони станем
Під саявом наших прапорів.

Ми ж діти партії одної,
За батька й матір був ЦеКа.
Ми всі ходили в одностроях
Комуністичного зразка.

Хоч не дійшли до комунізму,
Були від нього вже за крок.
Зате розвинутим соціалізмом
І досі ситий весь совок.

Ми дружно брались до роботи,
В змагання кожен аж горів.
Не шкодували крові, поту
Своїх й чужих пролетарів.

Ми гордимось, що наплодили
Мільйони лохів і рабів.
Не менш поклали тих в могили,
Хто проти нас – більшовиків.

Ми всі ударники, герої
Комуністичного труда.
Ми накували стільки зброї,
Що – на роки і на года.

Із п'ятирічки в п'ятирічку
Йшли, розбиваючи лоби.

І штурмували семирічку
Комуністичної доби.

Приватну власність доконали,
Скрутили роги куркульні.
Всіх доганяли, доганяли...
Та залишилися на дні.

Зате радієм, що донині
Колона п'ята на ходу.
У владі знизу й на вершині
Ще є там наші на виду.

По духу лєнінці ми вперті.
Всім іншим твердо
скажем: «Стоп!»
Тому ідейно ми безсмертні,
А після нас – хоч і потоп.

Штатний славетворець
Аркадій МУЗИЧУК.

*Рекомендовано для виконання
самодіяльними колективами на власну музику.

Влада гідності шановна!
Розкажи скоріше:
Чи у нас вже воля повна,
Чи ще буде гірше?

Все пішло на лікування...
Ось-ось ноги простягну...
Дайте хоч на поховання
Напрокат мені труну.

Нині бідний має кожен
«Гідну пенсію» у нас,
За яку лиш тільки може
Нюхати він природний газ.

Роздягнусь, то помрете...
Фантазіям кришка:
На мені лишилось те,
Що й на ощадкнижках.

Стали нам пропонувати
«Ремінці» позатягати.
Може, хочуть в нас у всіх
Затягти на шиях їх?

Вже провалюється всоте
Будь-яка реформа.
Лиш показувати роботу -
В українців норма.

Що ж ви, славні демократи,
Мною граєте в футбол?..
Скільки ще кредит чекати
На кефір та валідол?

Володимир **ПЛЮВАКО**.
с. Коломацьке
Полтавського району
Полтавської області.

УВАГА!
Передплата 2018

ДОРОГІ ДРУЗИ-ЧИТАЧІ-ПЕРЕДПЛАТНИКИ!
Перший Перчанський банк «Народний офшор» нагадує,
що продовжується передплата на журнал
«ПЕРЕЦЬ. Весела республіка» на 2-ге півріччя 2018 року.
Триватиме вона до 15 червня 2018 року.

ПЕРЕДПЛАТНА ЦІНА СТАНОВИТЬ:

на місяць – 20,48 грн

на три місяці – 61,44 грн

на півроку – 122,88 грн

А тепер обіцяний сюрприз:

Хто зараз передплатить наш журнал на півроку,
той у наступному, 2019 році,

**матиме можливість зробити передплату
ЗА ПІЛЬГОВОЮ ЦІНОЮ, ЯКА ДІЯЛА У 2018 РОЦІ.**

Пільговий передплатний індекс буде внесено
до «Каталогу періодичних видань України на 2019 рік»
і повідомлено нашим читачам восени поточного року.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Ми не стріляли, а відстрілювались! Стільки було зайців, та зубатих!

13 НОТАТОК НЕБАЙДУЖОГО

АНАЛОГА НЕМА

Десятки років били у барабани: «Мы родились, чтоб сказку сделать былью...» І зробили. Нема нашої «були» аналога в світі. Живемо, як у казці. «По бороді тепло, в роті не було...»

Чу-де-са!

Почалися вони, як каже Вітя Царапкін, ще «на заре нашої юности.» Переплутали. Замість відлучити від держави диявола – відлучили церкву. Тепер дивуємося, де в нас набралось стільки чортівщини?

Замість того, щоб позбутися наймита – ліквідували господаря. Тепер кричимо про кричущу безгосподарність. Замість того, щоб перекрити дорогу дурням – перекрили кисень ученим. Тепер плачемо, що немає чим дихати.

Всі галабалакаємо про безвідходне виробництво, і всі виробляємо відходи. Те, що «виручаємо» від виробництва і продажу алкоголю, витрачаємо на вчорашніх алкоголіків – на утримання Товариства тверезості.

Чудотворці!

Оремо постановами, сіємо липою і чекаємо, що виросте пшениця. Беремо у природи золото, переплавляємо його на медалі й чіпляємо на груди тих, хто нищить природу. Ще й хизуємось: «Лише у нас за працю дають нагороди!»

А скрізь – зарплату. Нормальну. За яку можна самому прожити, дружину з дітьми прогодувати, по світу потинятися, ще й коханці допомогти.

Я ж три місяці стягувався на одні штани. Стягнувся. Натягнув. Прийшов на відповідальну нараду. Сів. А вставав уже зі стільцем. Штани «дали тріщину». Легка промисловість з важкими наслідками.

А чого тоді чекати від важкої промисловості? Легковажності? Стук-грюк! Тяп-ляп! Ура-уря! У нас найбільша у світі домна! У нас найдовший у світі поїзд! У нас найбільший у світі літак! Навіть лопухи в нас найбільші... До півтора метра сягають. А в багатьох міністерствах і відомствах – ще більші. До двох метрів дотягують. І тверді. Як броня. Не піддаються жодній обробці. Сімдесят років науки – і нітелень!.. Чудеса!

То були найдемократичніші у світі. Тепер вчимося демократії. А якої демократії? Всі рівноправні, але не всі рівносильні. Вибори. Кандидати. Боротьба.

Ви собі поборіться, а ми собі оберемо. Кого треба. Плюралізм. Від слова «плювати». Той, хто вище, на того, хто нижче. Тільки по одному піднялися до рівня світових стандартів. По гумових палицях. Правда, ще не знаємо, як ними бити так, щоб не дуже сліди залишалися.

Немає аналога і нашої боротьби за самоочищення.

Я не про мило. Я про очищення моральне.

Для того, щоб позбутися алкоголізму, – повірізали виноградники.

Для того, щоб позбутися суспільного діабету, – перекрили цукор.

Для того, щоб позбутися наркоманії, – повірізали мак.

А що будемо вирізати, щоб позбутися проституції?..

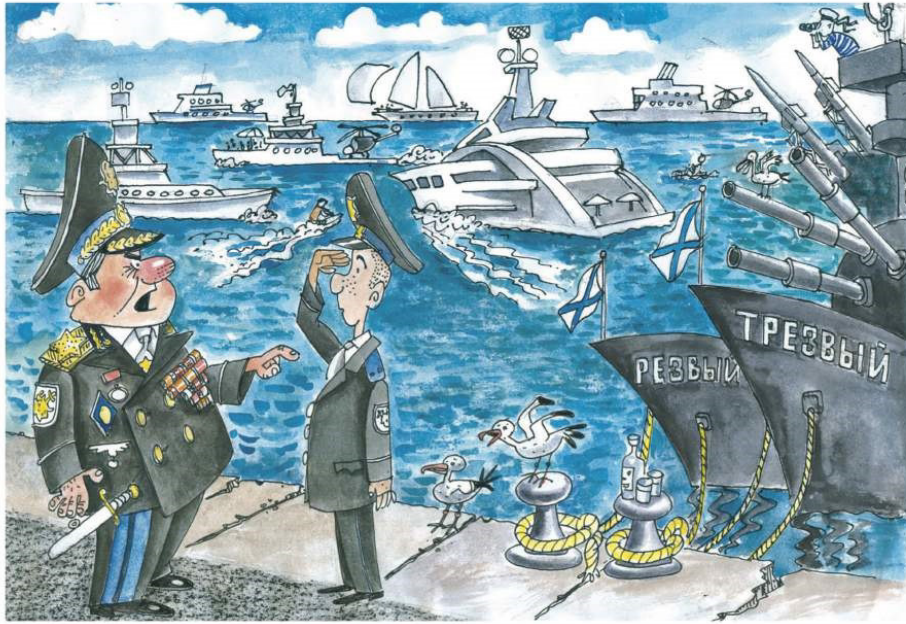
Переломний період. Скільки їх вже було, «переломних». Попереламували все. І хребти. І долі. І душі. Вже нема чого ламати. Хіба що хребет власній безхребетності. І хребет рідному бюрократизмові. Якому за живучістю і за гадючістю нема аналога в світі.

Євген ДУДАР.

Валерій ЧМИРЬОВ

– А це що за флотія, що через неї і в море не вийдеш?!
– Та це ж українські олігархи травневий уїк-енд проводять!.. До осені, наша розвідка каже, гулятимуть!..

🐦 АНТИРЕКЛАМИНКИ 🐦

ПРО ХОТ-ДОГ

Пес, понюхавши хот-дог,
Заскавчав і зразу здох.
Друже, нащо ж ти їси
Те, від чого дохнуть пси?

ПРО ГУЛІВЕРА ТА ЛІЛІПУТІВ

Шановні дами й кавалери!
Невже не можете збагнути,
Що продають вам гулівери
Такі малі, як ліліпути!

ПРО РИБУ І ГРОШІ

Торгівля має стільки різних хиб,
Що й не опишеш і за кілька діб.
А серед них і ось яку ще хибу:
Високі дуже ціни скрізь на рибу.
Такі високі, ніби й справді риба та
Не річкова і не морська,
а геть суцільно золота.

Василь **ШАРОЙКО**.
м. Нікополь Дніпропетровської області.

Складна життєва заковика
Чубату якомсь привела
в сльозах до владника-Індики.
(Без Півня злидарка жила.
Одна Курчаток доглядала
і разом з ними бідувала).
Тож, плачучи, іще з порога,
вона Індику впала в ноги
і, ридма геть, поклони б'є.
Курчаткам просить допомоги.
А він сидить – зерно клює
і чисту воду попиває.
Думками десь собі літає.
Формально: ніби поруч є,
а як насправді, – то немає.
На місці очі в нього й вуха
та брак душі – відсутність слуху

***

Про те, що хтось в нужді скитує,
не всякий чин душею чує.

Леонід **КУЦІЙ**.
м. Вінниця.

- ◆ Серед усіх клоунів найуспішніші – політики.
- ◆ Народ хоче жити по-людськи, а влада – по-панськи.
- ◆ Одні шукають дорогу до храму, інші – до краму.
- ◆ На одного корупціонера – двоє антикорупціонерів, і всіх годувати треба!
- ◆ Бідний той народ, у якого така багата влада.
- ◆ Сміється, як правило, той, кому хочеться плакати.
- ◆ Любити народ з екрана телевізора – те саме, що харчуватись кулінарними рецептами.
- ◆ Без лікування на хворого чекає повільна смерть, а з лікуванням – її можна пришвидшити...
- ◆ Життя було б значно довше, якби ми його самі собі не вкорочували.
- ◆ Не такий страшний штучний інтелект, як... шкурний.

Сергій **КОЛОМІЄЦЬ**.
с. Христинівка Христинівського району
Черкаської області.

Рецептурний відділ

ПЕРЕДВИБОРНА ПРОМОВА ЧИНУШІ

Людоньки!
Пора прийшла велика!
Ви, хоч вас без ліку, –
не безликі.
Ваша воля так багато значить –
Ви повинні нам тепер
віддячити!

Ось колода ціла кандидатів –
Є із кого, братці, вибирати.
Тільки довго думати не нада –
вибирайте тих, у кого влада!

Нащо вам ті вісімки чи шістки?
Їх мета – у королі прилізти.
Чи народу стануть у пригоді,
Масно засмальцьовані
в колоді!?

А король і туз – то ідеальна
Влада! Вже сформована,
реальна:
Так і прошива по вертикалі,
Ма зв'язки вкорінені і сталі.

Навіть ці неїжджені валети –
Вискочки і без авторитету...
Отже, довго думати не нада –
Вибирайте тих, у кого влада!

*(А вони все зроблять
так, як схочуть...
дайте лиш на шию
вашу скокити.)*

Олекса **РЕЗНИЧЕНКО**.
м. Одеса.

Кап...

Кап...

Каплін

Кожен день по краплі.
Вже накапав кучу.
Хоч бери викручуй.
Бо така робота –
Ні в тин, ні в ворота.

Валерій ЧМИРЬОВ

Батько, син, дочка і мати
Вирішують разом:
Хто і в якій депутатів
Піде цього разу.
Хоч всі четверо і нині,
По всій вертикалі,
Є у депутатській чині.
Але ж хочуть й далі
Бути слугами народу
Всім сімейством знову.
Тож на вибори чергові
Дружно дали згоду.
За вечерею, без бою.

По всій вертикалі

Веселим олівцем малював Володимир **СОЛОНЬКО**,
а гострим співцем віршував та прозував Аркадій **МУЗИЧУК**.

У сімейнім колі
Поділили між собою
Депутатські ролі:
У Верховну Рад – тато,
Син – до обласної,
У районну – піде мати,
Дочка – до сільської.
Через схеми ці партійні
Досі в різних радах
Звили гнізда корупційні
Сімейні підряди.
Стали нормою дуети,
Тріо і квартети.

ФЕЙЛЕТОНЧИКИ з РІВНОГО

ЗАРАДИ ДОЛОНЬ

На напіврозвалені стадіоні «Авангард» у Рівному відбувся дівочий забіг у взутті з високими каблучками. Неординарну подію під назвою «Шпильки sprint» організував місцевий клуб бігу Rivne Runnin.

Ще недобиті бігові доріжки,
Тож треба доконати їх, либонь,
Пустивши на високих
шпильках ніжки,
Аби відчуття вогонь людських долонь.

СТИМУЛ

У Рівному до роботи приступив велопатруль.
Нести службу на двоколісних будуть п'ятеро поліцейських.

– Все, хана, гаплик, капець! –
Мовили п'янички. –
Вогняної, хай їй грець,
Не хильнеш водички
У куцах чи край ріки,
Де гуляють дітки,
Не посієш матюки,
Не поцупиш квітки.

Не співатимеш пісень
На усю горлянку
Там, де столиком є пеня,
З вечора до ранку...
Доведеться фах міняти,
Щоб проблем не мати:
Теж на великі сидать –
Й сили повертати!

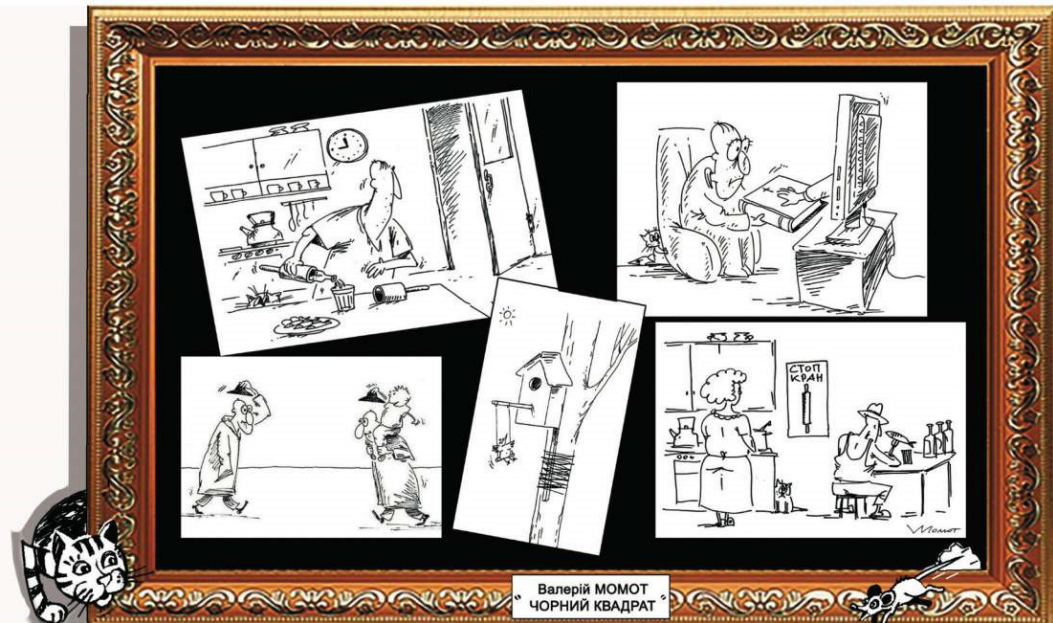
ТОРГУЮТЬ БІДОЮ

На Рівненщині затримали 32-річного мешканця одного з райцентрів. У затриманого правоохоронці вилучили «елітні» наркотики на суму понад 300 тисяч гривень, 9 000 доларів США та сім перероблених у бойові травматичних пістолетів.

Торгують бідом за гроші і зброю,
Подобу людську продають,
Тому у могили беруть із собою
Прокляття людське та забувають.

Юрій **БЕРЕЗА**.
Сміховий префект
Рівненського сміхового округу.

Валерій **МОМОТ**
ЧОРНИЙ КВАДРАТ

ІНТЕРНЕТ-АГЕНЦІЯ «ПЕРЦЯ»

ОСТАПОБЕНДЕРІВЦІ У ПОГОНАХ

Мабуть, ні в кого немає стільки послідовників шахрайських справ, скільки у Остапа Бандера. І саме в Україні. Правда, його махінації з 12 стільцями, у порівнянні з нинішніми злочинськими схемами, навіть у дітей викликають усмішку. І це добре продемонстрували керівники ДП «Львівський бронетанковий завод». Тільки вони та їх співучасники із Міноборони гендлювали не стільцями, як Остап Бандер, а двигунами В-46-6. Вони умудрилися одні й ті ж двигуни, які у 2008-2009 роках були вже продані різним підприємствам Міністерства оборони України, і згодом повернуті на завод для ремонту в 2015 році продати вдруге як нові тому ж самому центральному бронетанковому управлінню ЗСУ. І не оди-два, і навіть не 12, а 40 штук, заробивши на цій оборудці майже 15 млн грн. І як би більшість танків із цими двигунами не зупинилися на півдорозі до бойових дій на Сході, ніхто б і не знав про злодіїв у погонах. Тепер вони є клієнтами НАБУ. І якщо ці полковники, разом із генералом, самі між собою ділили мільйони поцуплених у держави коштів, то відповідні статті з кримінального кодексу для кожного персонально, сподіваємося, вибере суд.

**Не рік паркетні генерали
Бюджет армійський обкрадали.
І нині пнуться з усіх сил,
Аби міцним був власний тил.**

ЧОМУ ЕМІГРУЮТЬ ІНВЕСТОРИ

Як не прикро, але дійшло вже до того, що емігрують за кордон у пошуках роботи за фахом не лише висококваліфіковані спеціалісти, а й цілі підприємства. Наприклад, компанія «Велта», яка в Україні має добру репутацію, раптом вирішила побудувати завод із переробки титанової руди, де б ви думали, в... Ізраїлі. А сировину будуть купувати в... Україні. Ось такий собі українсько-єврейський «гешефт».

І сталося це не тому, що в Україні не було місця для будівництва такого підприємства. Просто в Ізраїлі компанія отримала великі податкові знижки, повністю безкоштовне приєднання до мереж і 30-відсоткову компенсацію капітальних інвестицій. А в Україні навпаки – думали-гадали, як би з цього інвестора побільше шкур здерти. Звичайно, не в бюджет держави.

**Одні і ті ж палкі промови:
Для бізнесу сприятливі умови!
Інвесторів запрошують в обійми,
Щоб мати за корівок дійних.**

РУКА З-ЗА БУГРА

Найпоширенішим і найулюбленішим народним прислів'ям у нашого найвищого, середнього і найнижчого керівництва є: «Іван киває на Петра». І до того вже наживалися, що кінці з кінцями не можемо звести. Куди не кинь – то клин.

А в останні роки ці два суб'єкти, з різними іменами, не лише кивають один на одного, а обов'язково знаходять третього і «вішають» на нього усі свої державні промахи. Мовляв, ми б із дорогою душою і тарифи на газ і світло знизили б, із пенсіями розібралися, і, взагалі, озолотили б весь народ, якби нам не викручував руки і не капав постійно на мізки МВФ. Та й клятві воріженьки зі сходу теж дихати спокійно не дають. Просто уже в печінках сидить їх «рука».

А може, не так ті воріженьки, як рідненькі чиновники не за свій гуж взялися? І щоб відповідати за власну безпорадність, некомпетентність, безвідповідальність шукають цапа відбувайла. Чи не нагадає вам ще одне відоме прислів'я про танцюриста, якому постійно щось заважає.

**Якщо у чомусь безпорадні
Наші чиновники у владі,
Виною є об'єктів два:
Чи МВФ, а чи Москва.**

Чергував Панько **БЛОГЕР.**

Так, братику, повір: ближче за мене до президента нікого не було. Оце тільки тепер, коли я за вислугою років пішов на заслужений відпочинок, і можу про це розказати. А до того – повна секретність! Де, коли, куди, як – анічирок. Цілодобово – у повній готовності. Аякже! Не дарма там у нас рік за п'ять рахується. Отож я за календарну п'ятірку заробив повний чоловічий трудовий стаж. І ниньки за місяць маю стільки, що в тебе – якщо, звісно, дотягнеш до пенсії – і за рік не набереться.

Ні, головою президентської адміністрації я не був. І не пішов би на цю посаду, навіть якби дуже припрошували. Нецікава робота. Нудна. На біса воно мені треба – в папірцях копірситися! Та й спілкування з президентом – більше по телефону. А якщо й запросить до свого кабінету – тримай дистанцію. Дотримуйся субординації. Там це – святе діло.

І в радниках не ходив. То взагалі – вважаю – сміховина. По-перше, їх у президента – як бліх на вуличному Рябкові. По-друге, якщо когось із них раз на п'ять чи шість місяців і допустять до нього, то далі порога той радничок і ступити не наслідиться. Проскавучить те, про що в нього запитують, – і мерщій до кабінетника – переляк відливати.

Ну, охорона, звісно, вже трохи ближча до президента. Одначе все одно не те. Нема того відчуття повної спорідненості, як у мене. Та й

то сказати: їм за статутом належить не в президента вилуплюватися, а доквіл пильнувати, щоб чого, бува, не сталося.

Інша справа – я. Не кабінетник, як оті – з адміністрації, але й не пильнувач, так би мовити, масовки. Я, скажу відверто, і по душі, і по службі, простір люблю. Вулиці, майдани, степи, ріки, моря, різні шляхи-дороги – оце якраз по мені. І в президента нашого така ж вдача. Тут ми з ним зійшлися на всі сто.

За п'ять років – а порахованих, повторю, як двадцять п'ять – ми з президентом півсвіту обмотали. Не кажучи вже про нашу неньку. Ото як тільки йому кудись збиратися, він негайно мене кличе. І тут уже ми – нерозлийвода. Лець не в обнімку. І в спеку, і в дощ, і в хуртовину. Скажу ще більше. От, приміром, їдемо ми кудись, наприклад, лісом до резиденції, – а в лімузині, окрім, звісно, шофера, тільки ми з президентом, – і раптом йому, як мовиться, до вітру змотатися треба. Зупиняємося, само собою, а за нами – і вся супровідна кавалькада. І що ж? Президент у куці – і я за ним. А більше ніхто й не виткнеться.

Второпав тепер, що й до чого? У чому моя служба коло президента полягала.

Ну, то й слухай. Уже можна.

Я тримав над ним парасольку.

Володимир **ЧЕПІГА.**

☞ Центр зайнятості

НАЙБЛИЖЧЕ

1-ше творче об'єднання комедійних фільмів «НІСЕНІТНИЦЯ» -

5 січня 1953 року.

Ранчо в штаті Техас. Новообраний президент США Дуайт Ейзенхауер і прем'єр-міністр Великобританії Уїнстон Черчілль ведуть неквапну розмову.

– То що робитимемо з дядечком Джо? – ковтнув текіли американець.

– Він геть зійшов з розуму, – з кубинської сигари плив димові кільця британець. – Його слід усунути.

– Убити Сталіна? – захлинувся текілою американець. – Але як? Як це не при владі, а Трумен його боїться.

– Його весь світ боїться, – британець зробив маленький ковток вірменського коньяку з великого фужера. – Він геть оцапів, тому часу в нас нема. Зате в мене є людина, яка, здається, народилася для того, щоб вбити Сталіна.

– Що ж, Вінстоне, – підняв келих з текілою Ейзенхауер, – дійте!

***

На власноруч сконструйованому одномісному підводному човні надсекретний англійський агент приплив з Британії аж до Москви. Субмарину замаскував в очереті і впевнено подався піхтурою до дачі Сталіна.

На самій дачі його ніхто не посмів зупинити, позаяк він володів надпотужним гіпнозом, і охорона Сталіна бачила перед собою... всемогутнього Берію. Цьому неординарному мистецтву агента-кілера навчив його рідний дідусь.

До речі, в якого ще малюком навчався сам Вольф Мессінг. Тож дідусь суворо попередив онука: «Ти – не Мессінг, і своїм винятковим даром зможеш скористатися лише один раз, коли підеш на ліквідацію найбільшого у світі ката».

Агент-убивця впевнено зайшов у кабінет Сталіна, демонстративно ігноруючи виструнчену охорону вусатого диктатора.

– Ти хто, таваріщ? – здивовано звів брови Сталін.

– Я твоя смерть, Йослику.

Вбити СТАЛІНА

(політичний детектив-маразм)
Сценарій повнометражного фільму

– Ти гаваріш по-малороскі, отже, ти українській буржуазний націоналіст. Ахрана! – злякався Сталін.

– Ніхто не заїде, Йослику, – кілер вийняв з кишені пістолет, – але не я, а Бог хай вирішить твою долю. Ось дві пігулки, одна отруєна, друга – ні. Маєш п'ять секунд, аби вибрати, а ні – то застрелю.

Диктатор тремтячою рукою взяв одну із двох пігулок і кинув у рот. За мить йому стало зле.

– Я ошібся, бандьора, – злісно прошипів Сталін, – ета отравлена.

– Не муч себе, Йослику, я збрехав тобі, обидві пігулки отруєні. Вмирай.

І спокійно вийшов з кабінету своєї жертви.

– Таваріщ Берія, а пачему таваріщ Сталін звал ахрану? – наважився запитати перепуджений молоденький лейтенант із дачної охорони генсека.

– Тебе б клізму з гліцерином делалі, ти б радную мамку звал, – бадьоро відповів лже-Берія. – До мого чергового приїзда к таваріщу Сталіну не заходіть!.. Пойняв?! Виполнять, дурак!..

Агент-убивця спокійно вийшов за ворота дачі Сталіна. За кілька годин він добереться до

свого надійного, сотню раз випробуваного на річці Коропець підводного човна – і прощай, Сталіне! Він знав, що тирану залишилося жити лише півдобі.

Проте агент-каратель ще не знав, що його великий подвиг в ту історичну мить, 1 березня 1953 року, яка докорінно змінила світову історію, радянські дослідники-невігласи припишуть іншому великому негіднику. А його самого британська розвідка знеособить та зашифрує. І він наводитиме жах на ворогів як безликий та невольимий агент 007. І лише через 15 літ світ почує на віки ушлюблене ім'я агента... Це буде – Джеймс Бонд!

***

Щоправда, ми ніколи б і не дізналися про цю глибоко заховану історичну таємницю... Якби в квітні цього року офіційний представник МЗС Росії Марія Захарова на прес-конференції не розсекретила та не оповістила на весь світ версію про один із злочинів Британської корони проти великого вождя пролетарської революції товариша Сталіна-Джугашвілі...

За її словами, знаменитим Джеймсом Бондом (на його честь є навіть марка сигарет «Бонд») насправді був... бандерівець зі славного міста Підгайці – Іван Бондар. А Джеймс Бонд – то вже тільки його бойове псевдо!

Ось так несподівано, із вуст представниці російського закордонного відомства вигадників аля-Лавров, заслужена слава таки знайшла свого справжнього українського героя – Івана Бондаря-генсековбивцю!

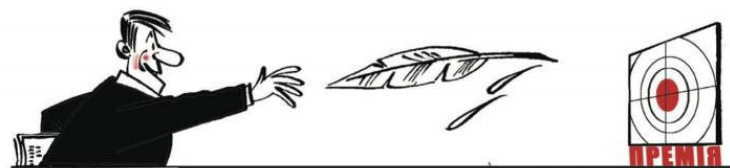
P.S. Після титрів «Кінець фільму» на чорному тлі екрану тихо пливають гасла:

Хай ніколи не впадають у здоровий розум московські чинуші-фантазери!

Тільки з ними ми наздоженемо і випереди-мо Голлівуд за кількістю фантастичних сепіаліе!

Таваріщ, дайош дубль!

Перценосний сценарист Ярослав **БОРСУК**.
м. Підгайці.

УВАГА! КОНКУРС!

Хочеш Гопкурівську премію?

Отримати таку премію просто – потрібно тільки взяти участь у конкурсі курйозних історій «Сам собі гуморист».

Конкурсантами можуть стати крижопільчани та всі вихідці з нашого району, тобто земляки, які проживають в інших місцевостях.

Оргкомітет Крижопільського музею гумору на чолі з нашим сучасним живим класиком Олегом Черногузом, з метою заохочення, організував Гопкурівську премію (спонсор Гопко). Сума премії така сама, як у відомій Гопкурівській премії, тільки не в євро, а в гривнях.

По завершенні Курйозіади буде виданий збірник «Крижопіль посміхається», до якого увійдуть всі курйозні твори конкурсанти, а переможець конкурсу одержить згадану премію.

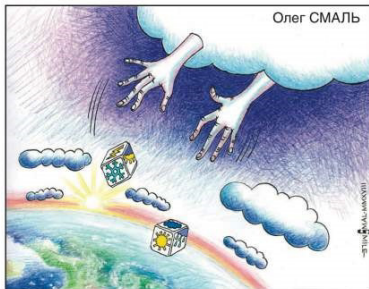
Отож, крижопільська газета «Сільські Новини» чекає на твори земляків. Втім, надрукувати твори можна і в інших періодичних виданнях, але обов'язково потрібно зазначити, що матеріал спеціально друкується до конкурсу «Сам собі гуморист».

Бажаємо творчого натхнення!

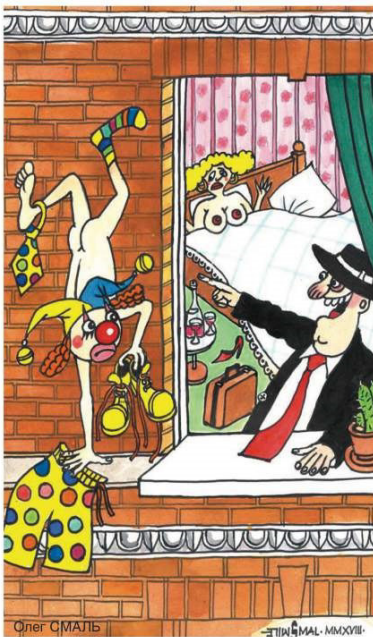
Володимир **ТАНЦЮРА**,
ініціатор створення Крижопільського музею гумору.

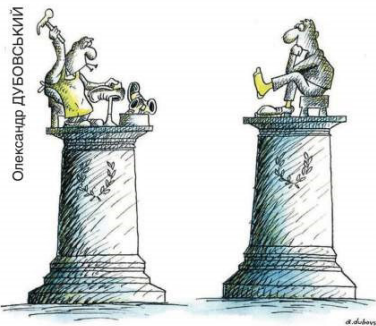

Олег СМАЛЬ

Олег СМАЛЬ

Олександр ДУБОВСЬКИЙ

Мені стало якось ніби заздрісно. І досить давньо.

Знаю: заздрість – штука погана. Гальмує розумові процеси й деформує поведінку.

Я почав заздрити російському народові. З приводу духовних «скреп». У нього вони, бачте, є, а в нас – немає. І в мене, зокрема, теж.

Приміром, яка гарна «скрепа»: «Широка страна моя родная». Співаєтьс на повні груди (в кого є), піднесено...

А яка потужна скрепа «С чего начинается Родина!» Вона плавно переливається в «Русское поле». За нього самовиддано билися «Комсомольцы-добровольцы» і «Три танкиста», аж поки не прийшов «День Победы» й у Берліні не зацокали підковами козацькі коні. (Тих козаків, які воювали на радянському боці. Не плутати з «німецькими» козаками. Їх теж було немало). Цокання оформилося в дуже бадьору скрепу:

ПОСТРІЛИ В ДЕСЯТКУ

Навіть пропускаючи повз вуха, намотував на вус...

Дехто, виходячи у люди, перестав бути людиною.

Йому за так – завжди все не так...

Настільки згущував барви, що вони втрачали свій колір.

Для декого бути в своїй тарілці – це зазирати в чужу.

Закинув вудочки так далеко, що не встиг їх вчасно змотати.

Закусував лише потрібні вудила.

Леонід СУХОРИКОВ.
м. Лондон.

ДОШКОЛЬНІ РЯДКИ

У ПРОЗОРОМУ РЕЖИМІ

Ущух «офшорний» гвалт.
Прозріли «сліпі трасти».
Тепер чиновники
«Прозоро» можуть красти.

ПРОПОЗИЦІЯ

Щоб уникнути прострації,
Слід впровадити новацію:
Після деколонізації
Провести декумізацію.

АНТИКОРУПЦІЙНИЙ ЗАХІД

Щоб чиновник в Україні
Не жив «на халыву»,
Треба йому м'яке крісло
Міняти на лапу.

КОРІННЯ КОРУПЦІЇ

Запитав Павло Микиту:
– В чім корупції коріння?
– У зростанні апетиту.
За відсутності сумління.

Олексій БОЙКО.
с. Півків Калінінського р-ну
Вінницької обл.

(Як сказав один французький турист по нас, тодішніх радянських: «Вони щасливі хоча б тому, що не усвідомлюють, які вони насправді нещасні»).

Але повернемося до скреп і їхніх талановитих ковалів.

На тлі всенародної популярності їхніх творчих здобутків диким дисонансом є поширення антисемітизму в РФ. Прикладів багато. Наведу порівняно недавній: будинок Федерації єврейських громад у Москві був обмальований антисемітськими гаслами, завдана й матеріальна шкода приміщенню.

Перемислий лекторій

ВТЕЧА В СВОЮ ІСТОРІЮ

Про духовні скрепи, імперську вдячність і марні сподівання.

Це наведено думку, що Імперія реально не може бути вдячною. Так би мовити, за положенням. Вона цього просто не вміє! Бо її етнічний фундамент – короткопам'ятне бидло. І хто ще на нього не перетворився, тому допоможуть. Для цього є «радетели-патриоти», поліція, РПЦ, незліченне чиновництво...

А «народ книги», єврейство, споконвіку був неспокійним, допитливим, винахідливим. Як нині кажуть, креативним. Його було важко убити в заскарублі державні форми, казенні приписи. Прощавался!

І взагалі: скільки імперій уже пережив єврейський народ?

Утім, багато ковалів скреп уже помиралі (були немолоді люди!), дехто вийшов за кордон (там медичне обслуговування краще, ніж у РФ).

Володимир СОЛОНЬКО

А їхні пісні живуть, люди їх співають, особливо не заморочуючись, хто їх написав. І почуття вдячності залишається ніби за кадром.

Якщо євреї одержали хоча б антисемітську мітку, то українці були викреслені з імперської історії взагалі. Хоча, як виконавці, були старанні й послужливі (як на мене, інколи до тупості).

Нинішній верховний вождь РФ приблизно так і сказав: «Ми і без вас перемогли в Утічизняній...» Типу: вас там ніби й не було.

Промовистий приклад імперської вдячності. Пригадую епізод з кінофільму «Живые и мертвые», поставлений за однойменним романом Константина Симонова. Радянські солдати, рештки стрілецького полку, вийшли з оточення. Скупчилися на галявині. Командир дивізії командує: «Старшина Ковальчук, покажіть прапор!».

Старшина, високий, міцний чоловік, знімає гімнастерку. Прапор намотаний на тілі. Проніс крізь бої... Ковальчук розгортає прапор. Командир його цілує. Старшина спазматично стримує ридання.

Кадр великої драматичної напруги, майже без слів.

Варто, мабуть, додати: якщо військова частина, попри втрати, убергла свій прапор, вона направлялася на доукомплектування під тим же номером і назвою. З оточення вийшла жменька людей – 19 чоловік. Це при списочному складі полку 1100-1200 військослужбовців.

Усім, хто гортав російську поезію років війни, напевне запам'ятався своєю драматичною розв'язкою вірш Олександра Суркова «Нежність».

У якому (останні два рядки):
Трехаршинный матрос Петро Гаманенко
Пожалел казачьего друга.

Але це – художні твори: роман, кінофільм, вірші...

Давайте повернемося до реальних подій. Приміром, як українець лейтенант Олексій Берест одним з перших підняв переможний прапор над Райхстагом. Лейтенанта просто офіційно не помітили. Бо українців не пасував до сталінської розкладки: «Знамя водружают русский и грузин». Олексій Берест так і помер у безвісності, незажакши на численні клопотання співслужбовців, бойових товаришів про відзначення його подвигу.

Відомий у Росії журналіст Александр Невзоров 2014 року в статті «Шовіністична істерія РФ» зазначав: «Нещастя української землі в тому, що вона завжди вважалася домробітницею, кліпачкою Москви. І раптом ця кліпачка надумала втекти, та ще й у калашах барині. Отож, догати, волосся видрати, випороти

до крові, і щоби більше ніколи не посміла навіть подумати про це...

Та Україна виявилася самостійним національним утворенням, народом, країною зі своїми героями й ідеологією.

Порівняння образне, рельєфне, тому й запам'ятовується. Воно досить правильно відбиває підлеглість, «службовість» українського народу, його другорядність на історичній арені. Знаєте, є така відзнака в кінематографі: премія за краще виконання ролі другого плану. Не головної. Україна в Імперії грала другорядну роль. А то й взагалі не згадувалася в титрах.

Утім, попри досить не компліментарну оцінку нашої історичної долі, було б, на мій погляд, правильніше порівняти Україну з фельдфебелем, прапорщиком, нижнім чином. Недарма ж у Радянській армії приблизно половина молодшого і середнього командного складу були українці. До речі, у царській було приблизно так само.

Якщо розвивати порівняння в такій площині, то це наче нижній чин збунтувався, перестав користися пияку-майорові й заявив, що в нього тепер інші плани, він сам собі зазігав.

Спало на думку: навіть зрадництво на її користь Імперія не оцінила.

Які райдужні сподівання були в кримських офіцерів-перебіжчиків, коли вони зрадили Україні! Високі зарплати, просторі квартири, тут-таки – в сонячному Криму. Трохи не випало... В особових справах з'явилися записи: «Склонен к предательству». Та й служба стала різноманітнішою – в найнесподіваніших заках Імперії.

Коротше: якщо вам не подобається Батьківщина (російською: разонравилась) і ви її зрадили, є шанс уціліти собою ріденке народонаселення на Далекому Сході чи Крайній Півночі.

Що, власне, не зайвий раз свідчить про марноту (рос. – тщету) випливання перед Імперією. Вона вдячною не буває. Вона милується собою. У неї манечка велич, і вона «виделується» перед усім світом.

Вона навіть своїх підданих, хто загинув за її інтереси (не будемо з'ясовувати: химеричні чи реально вмотивовані), пошанувати належно не вміє. І множаться по землі пронумеровані безіменні горбики.

А Імперія пишається. Бо вона велика, вона грізна, вона непередбачувана. «Страшно, аж жути!» Це з Володимира Висоцького.

Павло СТОРОЖЕНКО.

НАРОДНІ ХЕМІШКИ

УСТАМИ ДИТИНИ...

Сусід запитав у чотирирічного Володі:
– Ти не бачив нашої кози?
– Бачив: батько у садку шкуру з неї здирав.

УТОЧНЕННЯ

Покупец запитав:
– У вас є крем для взуття?
– Для якого? – перепитала продавщиця.
– Сороч третього розміру...

ПОЖАЛІВ

– Клаво! – гукає чоловік до дружини, яка поряється на кухні. – Ти тільки подивися, яка на вулиці чудова погода. А в тебе все то кухня, то прання...
– Але ж ти знаєш, скільки за тиждень роботи назбиралося.
– От я ж і кажу тобі, що відпочивати треба. Вийшла б свіжим повітрям подихати. А зараз – і машину помила б.

ЗАБУВ ВІДРУБАТИ

Слідчий запитав робітника м'ясокомбінату:
– Скажіть, ви не відмовляється, що вкрали учора м'ясо з холодильника?
– Не відмовляюсь, товаришу слідчий, було таке: вкрав одну свинячу ніжку.
– Але ж у протокол записано, що ви вкрали вісім кілограмів м'яса!
– Можливо, й так, бо ту я нікуди забув відрубати від стігна.

ЗАЙВА ТУРБОТА

– Що вас турбує, колего?
– Тільки те, що в мене зараз немає грошей.
– Дивіть: як вас може турбувати те, чого немає?!

РЕВАНШ

Школяр підбігає до поліцейського.
– Ходіте мерщій зі мною, дядю!
– А що трапилося?
– Наш учитель поставив автомашину в заробоченому місці.

Повідомив Іван МУХА.
м. Кам'янка Черкаської області.

Володимир СОЛОНЬКО

Стоїть здивований, в зажурі,
Збагнути не може він, –
Бо ж будував «Стіну» в натурі,
А звідки взявся тин?

Розгадають мо' в НАБУ
Ребуси ці дивні? –
У яку саме трубу
Вилетіли гривні?

Від весни і до весни
Всі чекаєм дива.
Ні грошей і ні «Стіни» –
Ні справа, ні зліва.

ПРИНЦИПОВІ ГРАБІЖНИКИ

В тих, хто краде
в нас мільйони,
Принципи незмінні:
Відпочити –
за кордоном.
Лікуватись –
за кордоном.
Одягатись –
за кордоном.
Чад навчати –
за кордоном.

Красти – в Україні.

Євген КОЛОДІЙЧУК.

Володимир СОЛОНЬКО

До старшого прокурора забіг
захеканий високопоставлений чи-
новник, його кум.

– Що трапилося? – служитель
Феміди рвучко став з-за столу і
майже вибіг назустріч. – За тобою
хтось біжить?

– Біжить! Минуле!
– Яке минуле?
– Корумповане!

Почувши це слово, законник відчув, як по спині пробіг
перший морозець. Уже більше року слово «корупція»
постійно ходить за ним по п'ятах і час від часу кидає його
то в жар, то в холод. Який документ не візьме до рук – від
кожного тхне корупцією. А тут ще й кум зі своїм минулим.
Прокурор підбіг до дверей і зачинив їх на ключ.

Це не допоможе. Воно все одно прийде! – і чиновник
поклав на стіл кума-прокурора документ, написаний
власноруч.

ПРИЇХАЛИ...

– Все, Миколо, з минулим по-
кінчено. У цій заяві все написа-
но: скільки брав, у кого, коли,
скільки залишав собі і скільки
передавав по інстанції.

– І-і-і... моє прізвище там є? –
старший прокурор витягнув
шию до кума.

– Звичайно. Дивись за алфа-
вітом.

– Ти усвідомлюєш, скільки тобі світить?

– Не більше, ніж тобі.

– І хто тебе надоумив на це?

– Поліграф.

– Тебе що, уже викликали у люстраційний комітет?

– Ні, син подарував мені детектора брехні і я його на
собі перевірів. Як не викручувався, а він, сучий син, ди-
виться мені прямо в очі і шепоче: «брехня», «брехня». Так
що, куме, приїхали...

Аркадій МУЗИЧУК.

ДАВНІ ГОЛОСИ ПРО НОВІТНІ ЧАСИ...

«Половина Верховної Ради – представники олігархів, які приймають закони у своїх інтересах. Таку систему неможливо реформувати, її потрібно знести й побудувати з чистого аркуша абсолютно іншу».

Віктор ЧУМАК, народний депутат України.

КВІТИ

У гарному будинку на вікні
Бриніли квіти у макітрі;
Тихесенько вони гойдалися на вітрі,
Радіючи весні.
На другому вікні стояли інші квіти:
З паперу зроблені і шовком перевиті,
На дротяних стебельцях, наче мак, –
Хто йде, дивується усяк...

.....
День парний був; у холодку спочити
Ховався усяк.
От справжні квіти кажуть так:
– Ой Вітрику, наш милий друже!
Навій нам дощику мерщій,
Бо душно стало дуже

Скрізь по землі сухій. –
А тії шовком вбрані Квіти,
Сміються з них:
– Кому-кому – ще й вам годити, –
Не бачили дурних!
Навій їм дощику із неба...
Нащо він здався, коли його не треба?
Поналива води –
Хоч не ходи.
Не слід їм, Вітре, догоджати,
Бо що воно за Квіти, треба знати?
Ще тиждень поцвітуть,
А потім і посохнуть.
Ось ми не простою красою –
Сам бачиш ти –

І літом і зимою
Уміємо цвісти... –
А Вітер віє, повіває...
Вже близько хмара...
Дощик накрапає...
І зразу зашумів –
Долину звеселив...
А тії квіти, шовком вбрані,
Попадали, неначе п'яні, –
Пропала чвань!
Тепер – куди не глянь –
Скрізь по двору їх Вітер носить.
Розумному, як кажуть, досить.

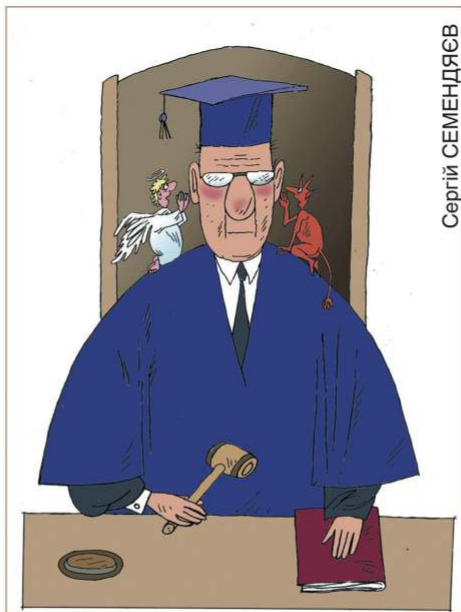
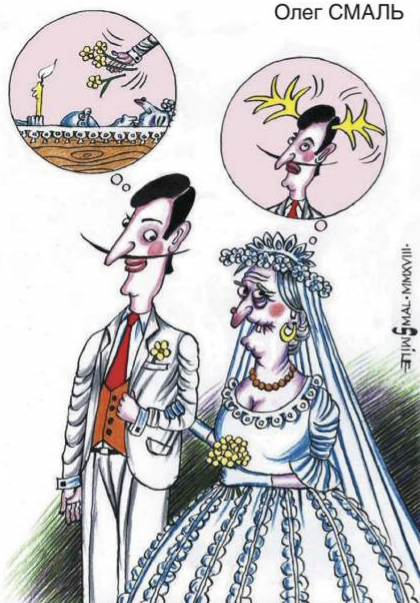
Леонід ГЛІБОВ (1827-1893).

Рубрику веде Валентин ШУЛЬГА.

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

Олег СМАЛЬ

Сергій СЕМЕНДЯЄВ

МІЛІМЕТРІВКИ

Наші козаки в одному випадку
курять люльку, в іншому –
її заливають.

Найсолодше нині
не мед, а обіцянки
чиновників.

Будь-які сардельки дуже корисні
для людського організму, якщо
їх не зовсім вживати.

Нині перевіряючи більше, ніж
самих працюючих.

Будучи на повідку в дружини,
розповідав, яке він велике цабе.

Василь ТИТЕЧКО.
с. Корост Сарненського району
Рівненської області.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Сторінка для дітей

— Ну, здоров, малий козаче,
Як ім'я твоє, одначе?
— Як у тата!
— А у нього?
— Нема дивного нічого,
Його звати, як мене.
Маєм з ним ім'я одне.

— А якщо обідать час,
Як гукає мати вас?
— Відповім я вам за себе:
Мене кликати не треба.
Прибігаю сам.
— А тато?
— Краще в нього запитати.

Бободатий кіт

— Чом? — допитувавсь
Петрусь, —
Котик з дідом дружить?
— А тому що, як дідусь,
Він старенький дуже.
— Ні, бабусю, молодий,
Я це добре знаю,
Бо такої бороди,
Як дідусь, не має.

Аркадій МУЗИЧУК.

ЗАГАДКА

Котилося —
Веселилося.
А впало —
Всю ніч проспало.
(еґносе)

Аркадій МУЗИЧУК.

Малював Олексій КОХАН

Знають всі отих рудих
Модниць — білочку й лисичку,
Тих моделей лісових,
Чималеньку й невеличку.

Жвавих, спритних і вертких,
Із шикарними хвостами...
Задивляються на них
Вовчики з котами.

Олександр СТАХОВСЬКИЙ.

Стану справжнім капітаном

Я, коли дорослим стану,
Буду справжнім капітаном.
А сьогодні в мене зрання
Йде у ванні тренування.

В ній щодня у шторми злі
Запускаю кораблі.
Я ескадру всю ворожу
Сам на сам здолати можу.

Але мить ця не настала,
Бо сусідка завітала.
І аж плаче тьотя Рая:
«В мене стеля протікає!»

Володимир СЛЄПЦОВ.

Наші папані переконані – чим частіше проходять вибори, тим ситнішим і розумнішим стає наш народ. Проте продовжує обирати ідіотів.

Тому наші папані готуються до виборів, як до полювання. Тримають і себе і сім'ю у формі, як гончих собак. Самі голодні і злі, на спонсорський пайок навалюються, як Сірко на загнаного зайця. Раніше приймали подачки лише від тієї партії, за яку мали голосувати. А тепер почали брати і від влади, і від опозиції, і від лівих, і від правих, і від комуністів, і від націоналістів. Взагалі берега пустились.

У нас дармового пшона вже стільки, що весною доведеться когось із членів сім'ї садовити на яйця, висиджувати курчат. А за наклейками на тушонці можна зробити реєстр м'ясокомбінатів...

Хоча не обійшлося і без провокації. Якесь нечиста партійна сила підсунула китайські черевики. Папаня хотів піти у них на вибори – а тут відразу підшова відпала. І це тоді, як наш папаня своїми кирзовими, у війну, відбивав у «тигрів» башту одним ударом.

Так що нашого папаню потрібно слухати. І вибори проводити тоді, коли у виборців закінчується гречка, збиране молоко, консерви. І буде це – демократично. Бо наш папаня – демократ від мізків до кісток. Вони своє вікно у Європу прорубали іще в 1945 році.

Проповзли на пузі від Жмеринки до Берліна з гранатою за паском і ложкою за халявою чобота. Вдихнули на повні легені цієї зарази, що має назву демократія, разом із димом і порохом. Тому мають повне право брати у всіх, хто дає. Переконаний, що скоро замість гречки пропонуватимуть путівки на Кіпр чи в Єгипет.

– Наші папані, – не витримала маманя, – стали такими розумними. Якби наш папаня не був таким старим, як дубовий пеньок, не губив свої зубні протези на подвір'ї, застібав усі гудзики на штанах, то вже давно б вплив на політичну поверхню, як випливає все, що не тоне.

І гордо додає:

– Моя робота! Недарма я вибила з нього дурню мокрим рушником.

Правда, маманя грамає на папаню з любов'ю. Знає, що папаня політик від природи. Наш папаня вип'є відро горілки, а дорогу додому знайде. Голос у папані, як у Левітана. Одного разу так крикнув «Слава КПРС», що з даху сільради прапор зірвало, як бурю. А колгоспні комуністи обрали його секретарем парторганізації. А вже через чотири роки папаню стали рекомендувати в бюро райкому компартії. Не пройшов. Бо його не пропустив ментяра на дверях райкому. Не було, бачте, у папані партквитка...

Нині ж папаня дивиться в корінь політичної проблеми значно глибше. Тому має право твердо заявити:

– Влада й опозиція – два чоботи пара. Вони лише періодично міняються кабінетами та місцями, словами та словосполу-

ченнями. Усі морди однакові. Що наші, що ваші, що їхні – усі в закордонному одязі. Ну не розрізнити панів по халявах. Кругом імпорт. І ззаду, і спереду чужі емблеми...

І головне – всі на «Мерсах».

Навіть червоні до пам'ятника Леніну під'їзять на іномарках. Ну хоча б для виду притарабанились на кінній тачанці, у фуфайках та будьонівках.

Усі обіцяють, але нічого не дають і не роблять.

Мало того, усі політики знаходяться на фінансовому утриманні новоявлених мільйонерів. Бо, як казав один депутат, ця балакуха політбратія за все життя власними руками навіть собачої будки не змайструвала. То чого наші олігархи-бідологи мають їх зі своїх кишень утримувати? Покривати валютою їхню політичну і людську дурість.

Трибуна виборця

Наш папаня від цих думок навіть за голову вхопився:

– Це ж які кошти ідуть цим дурисвітам. То чи не було б краще, коли б влада була не демократичною, а олігархічною? Можливо, тоді й людям щось більше перепало б.

Тому в папані заклик є:

– Вся влада олігархам!

Українські мільярдери, за визначенням журналу «Фобс», беруть всю владу в країні у свої руки, які нічого не крали. Обласні адміністрації очолюють святі люди, у яких трішки не вистачає до мільярда доларів. Глава району – мільйонер. Але щоб у нього було не менше 500 мільйонів у кишені, щоб не брав хабарі по 100 гривень.

Ні, наш папаня таки мудрець. Недарма маманя стверджує:

– Наш папаня хоч і тупенький на маківку, зате хитрий, як кріт... Що вже третій рік горда нам риє...

Отож, на думку папані, єдина можливість і порятунок країни – в олігархаті. Підпільні пільги стануть легальними. Гроші з офшорних зон дев'ятим валом накриють країну. Буде покінчено з кумівством, хабарництвом і рейдерством. Казна наповняється, рейтинг піднімається, ями на дорогах асфальтують, народ процвітає.

Тому на наступних виборах маємо голосувати лише за мільйонерів. За тих, хто прихватив заводи й фабрики, порти й теплоходи, рухоме і нерухоме. Хто здер з тата і мами останню сорочку. Не маєш мільйона – не сунься у владу. Неможливо довірити країну тим, у кого в кишені дірка від бублика. Ці будуть не лише оббирати державу, а й своїх ближніх. Мільйонерам це не потрібно. Замість рибалки, полювання, гри у гольф відбудовуватимуть державу. Покінчать з корупцією, продажністю суддів, хабарництвом. Ну хто посміє кидати мільйонери сотню в конверті? Судитимуть тільки за законом.

А з нинішньою політичною обоймою папаня пропонує поступити по-соціалістичному. Створити партійні закони п'ятидесятників і двадцятип'ятитисячників, як у 20-ті роки минулого століття. Тих, хто з трибун «підтримував» село – призначити головами новостворених сільгоспкооперативів. Спеціалістів з економіки – на заводи й фабрики. Спеціалістів-комунальників – двірниками ЖЕДів. Банкіри, що довели систему до ручки, працюють касирами. Всі власть імущі медики, які боролися із пташиним і свинячим грипом, – займаються вирощуванням свиней та курей.

ТАК ЩО ВСІ – НА НАСТУПНІ ВИБОРИ. ГОЛОСУЙМО ЗА ОЛІГАРХІВ!

P.S.

– А що нам іще робити?! – каже папаня з гіркотою в голосі. – Країна нам уже давно не належить. Тож давайте хоч раз вчинимо чесно – за законом, офіційно передамо її справжнім власникам і будемо чекати чергової пролетарської революції.

Віктор **СЕМЕНЯКА**.
м. Полтава.

Володимир СОПОНЬКО

Микола ЮРЧИШИН

ПОВІСТЬ ГІБРИДНИХ ЛІТ

(Літопис чергового смиренного ченця
Киево-Перчанського монастиря)

РОКУ 2018-го.

...І ПЕРЕЛИЦЮВАТИ, І ОСМІЯТИ

В Українському інституті дослідження екстремізму з'ясували, що вісім із десяти дітей у школі зазнають цькування, причому часто «з'ясовування стосунків» виходить за словесні рамки. І, на жаль, встановити справедливість і захистити дитину непросто, бо жертви насмішок замикаються в собі. Тому фахівці закликають батьків пильно й уважно ставитися до синів і дочок, говорити з ними про проблеми, підтримувати їх та в жодному разі не замовчувати факти знущання.

І ось голова батьківського комітету однієї з київських шкіл вирішила відразу включитися у виховний процес. За приклад взяла дорослу членкиню житлово-комунального кооперативу «Червоний мак», відому своїми босяцькими вчинками Тетяну Колхиду-Горласту. Працювала раніше ця жінка яйцебійницею на хлібозаводі. Дев'ять яєць вбила у місиво з тіста, а десяте — випивала. Тому й голос мала такий потужний, що жоден мужик не зумів її перекричати. Якось електрозварник Микола Прапорщик зробив зауваження. Мовляв, скільки можна так безсоромно красти продукцію курочки-ряби? У відповідь одержав удар яйцем по лобі. У колективі годили Тетяні, як лихий болячці. Та згодом терпець урвався — набридло відшкодовувати за ненажеру свої гроші. Більше не стали догоджати, як чирякові на роті, а поскаржилися на пожирательку яєць керівництву. І викурили після того дрібну злодюжку із підприємства смердючим віником.

Але Колхида-Горласта не та жінка, що легко може вгамуватися. Зі злості почала вимагати від голови ЖБК «Червоний мак» Марини Справедливої, аби та встановила біля будинку гойдалку для дорослих. Бо їй негайно потрібно зняти стрес після звільнення з роботи. Хоч ригни, а дай. Марина Сильвестрівна розповіла про все це мешканцям будинку на позачергових зборах.

Люди не просто засміяли любительку поживитися за чужий кошт, а перестали з нею вітатися, тобто оголосили бойкот! Навіть чоловік і дві дочки горлохватки понабирали у рот води, бо та настирливо вимагала від них стати на її захист.

...Всю цю бувальщину голова батьківського комітету Ірина Присяжна розповіла вчительці молодших класів. А та своєю чергою у видозмінену вигляді переповіла учням. І вірите, подіяло! Бешкетники, принаймні у цьому класі, перестали більше ображати своїх ровесників.

Виходить, кожне діло можна і перелицювати, і осміяти.

(Далі буде)

Фото: квітень 2018 року.

ІСТОРІЯ БЕЗ НЕГЛІЖЕ

НЕВІГЛАС І БРОНЯ

Покоління, до якого я належу, іменується дітьми війни. Цю назву ми отримали не так уже й давно, і, я вважаю, цілком справедливо. Оскільки ті з нас, хто дивом лишився живим після всіх жахів другої світової, виріс, вибився в люди й досяг нинішніх поважних літ, став дідусем чи бабусею, — і сьогодні ще бачать сні, в яких гітлерівці у загарбаних ними селах і містах вихоплюють з рук матерів їхніх немовлят і трощать їх об найближчу стіну або стовбур дерева, щоби згодом із тих немовлят не вирости захисники своєї Вітчизни...

Усі ми, як і весь наш народ, свято бережемо пам'ять про той трагічний час, котрий зрештою завершився зламанням хребтом фашизму.

На честь тієї великої Перемоги, яку ми відзначаємо щороку 9 травня, постали по всій країні обеліски і, сказати б, пам'ятки-учасники немирущого подвигу героїв-фронтовиків.

Однією з таких пам'яток є встановлений на постаменті багато десятиріч тому в Києві на розі проспекту Перемоги і вулиці Нестерова танк. Його завжди прикрашали принесені людьми квіти. Це одна з тих бойових машин, що першими увірвалися в Київ у листопаді 1943 року й започаткували звільнення української столиці від гітлерівської окупації. На бортах танка були звичні тогочасні написи: «За нашу Советскую Родину!» і «Гвардейский».

І от зовсім недавно когось із поки що не відомих нам чиновників гвалт закортіло долучитися до цієї святині. І долучився. Але — яким робом? Та найпримітивнішим: розпорядився позалепити брудною фарбою горді написи на танковій броні.

...Звичайно, з анналіс історії одним помахом пера можна викреслити будь-який незручний рядок. Можна хоч кожного дня перейменувати міста, селища і села, а в них — назви вулиць і провулків.

Проте куди подіти те живе ще покоління наших батьків та дідів, що кров'ю і потом творили славу своєї країни — країни, де народились і прожили нелегке, а загалом переважно трагічне в усіх смислах, життя?

Куди подіти, хоч і на догоду комусь, звичайну людську пам'ять? Без домішок політичної кон'юнктури та холуйсько-чиновницького «чево-с ізволіте?».

Оце і є основний, як писав колись легендарний Остап Вишня, — **вопіс?!.**

Володимир ЧЕПІГА.
Один із дітей війни.

Фото із архіву редакції.

перець на передовій

Той, хто любить комічне, багато що втратив, не подивившись 9 травня воєнний парад у заштатному містечку, на яке перетворився нині Донецьк внаслідок нашестя озброєного до зубів «руського міра»...

Скажімо, ось супермомент із так званим міністром оборони Донецької та ще й начебто народної республіки Кононовим, про якого ходять небезпідставні чутки, що насправді він на своїй високій посаді носить портфель феєсбешно-гебешного генерала, який, своєю чергою, проходить по відомству «іхтамнетів», а насправді ж верховодить тут над усіма, хто стріляє та вбиває. Так от, коли, слухняно копіюючи московсько-путінський сценарій загрозливого брязкання на Красній площі зброєю, цей Кононов-«гауляйтер» почав об'їжджати на «бобику» парадно-припудрені колони нукерів-апатиченців, то за ним чомусь унадився якийсь приплудний Муму антрацитового кольору, що надало мілітаризованому дійству дещо інфернальну родзинку.

Дехто вгледів в цьому собачому (та ще й навмисне шахтарського окрасу) ескорті спланований флешмоб, а чорного цуцика

як єдино кінцевий пункт прибуття в пекло із киплячою чорною смолою. Не виключено, що в спеціальних казанах для героїв терору.

До речі, на цій же триколірній прапорі-ганчірці зображена ще й розпростерта куриця-несучка – стовідсотково із російського смертоносного інкубатора, адже дво-голова...

А якщо врахувати, що ватажком російських найманців Москва призначила колишнього баригу-реалізатора «гаврилівських курчат», то тут не просто «совпаденіє», а цілком конкретна символіка на замовлення.

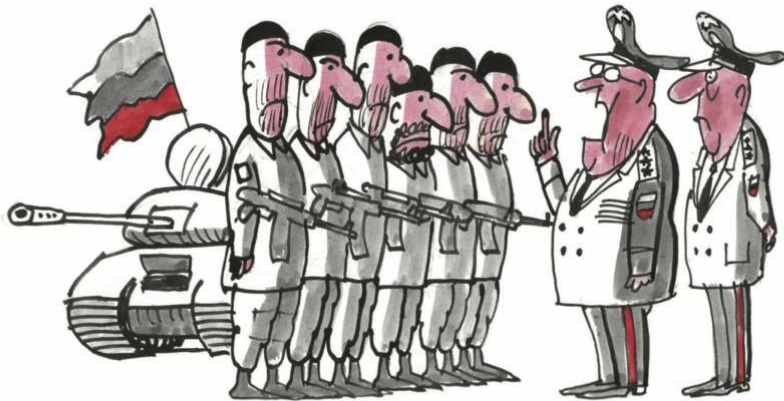
Та повернемося до відео про парад... Час від часу телевізійна камера фокусувалась на загороді поряд із центральною трибуною. Загорода була відведена для начебто колишніх фронтовиків, цього разу чомусь переважно із вицвіло-білястих бабусь... у воєнних пілотках. Та й ці ряжені бабусі-куль-

Браво! Ать-два!

МУМУ-ПАРАД ПІД... КРЕМЛІВСЬКИМ ПОРЕБРИКОМ, або ВОЙНУШКИ ПО-ДАНЕЦЬКІ

бабки, які сімдесят три роки тому навряд чи годились за віком для призову на фронт, надто вже охоче аплодували, коли перед ними дефілювали російські «Гради», «Гвоздики», БМП – адже справжнім фронтовикам такий пієтет перед зброєю масового знищення точно не властивий.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

– Вбивці, ґвалтівники, садисти! Тепер ви – бійці Новоросії.
Підведете – повернетесь за ґрати!

спеціально натренованим для нього. Мовляв, це був знаковий супровід – з метою продемонструвати верховному бісогону в Кремлі, який не тільки без обмежень постачає «Гради» і «Буки», а й щедро підкидає грошенят для підтримки камуфляжних штабців, – що ми не абихто, Володимир Владімірович, а твої вірні пси-рицарі. Недарма ж декоративний очільник псевдореспубліки «штурм-фюрер» Захарченко у своїй промові на параді без зайвої скромності порадив збіговиську на площі – «гордітсь нами», розраховуючи, що цей викрик вірогідно до душі почують і оцінять в Москві.

Хоча дехто побачив в епізоді з цуциком-волоцюгою символічний натяк на гарантовано подальшу пільму для ДиНиРи. Особливо враховуючи, що на офіційному прапорі псевдореспубліки три смуги – низу червона, яка цілком логічно асоціюється з кров'ю після «Градів», всередині синя – як вознесіння потім на небеса, а зверху чорна –

До того ж, коли прогуркотіли потужні танки з екіпажами в ролі потенційних мішеней для «Джавелінів», на обличчях мілітарних фройляйн-кульбаб не промайнуло й крихти простого материнського співчуття до приречених на безглузду смерть. Ба більше – вони нарочито привітно махали квоненькими ручками й портретам терористів Мотороли чи Гіві, чий «непогірші лики» засвітилися у колоні «безсмертного полку» по-данецькі.

Це вже, мабуть, повний і остаточний капець, якщо жінки аплодують війні і благословляють на вбивства. Це реально чорна діра в головах зазомбованих Кремлем аборигенів. І не менш реально втілення тут сумнозвісного путінського «можемо повторити».

І хоча це «повторення» на Донбасі вже забрало понад десять тисяч людських життів, враження, що на досягнутому зупинитись не збираються, враховуючи, як росіяни все більше і більше нашіплюють новітнім озброєнням місцевих найманців.

Олексій КОХАН

То невже заради імперської ідеї та намагання нинішнього російського царька Володі Грозного стати впливовим гравцем на світовій арені Кремль знову здатен загнати в могилу сорок мільйонів – як у Другу світову, коли саме стільки людей покляли життя заради перемоги у війні, в яку фактично втягли Радянський Союз тодішні «миролюбці» з непогасною люлькою в роті?!

Це поки що лукавий Володимир Владімірович прикривається гібридно-брехливими жартами, коли за його дорученням на параді в Донецьку оголошують, що «Гради» тільки зовні близько схожі на московські, а так вони виготовляються вже в Луганщині, де заводи... практично простоюють. Тож, мабуть, їх штампують безпосередньо в гаражах – як про це сумно жартують місцеві.

Згадаймо, що свого часу націонал-жартун Адольф Алоїзович теж щиросердцем запевняв свого генацвале Сталіна, що у нього танки та гармати виключно миротворчі, і навіть за місяць до «віроломного» вторгнення проводив спільні з радянськими арміями паради.

Тільки до чого потім призводять ці паради? Навіть коли і проходять під символічний цирковий ілюзіон із чорнявим цуциком, що явно не є персонажем оповідання Івана Тургенєва «Муму».

Проте ці тверезі думки навряд чи приходять у голови тим, у кого опція мислення вже давним-давно відключена «руським бжевіллям»...

Герасим ЧОНКІН фон МОЛЬКТЕ,
військовий оглядач «Перця»,
старший майор.

Тарас МАМАЙ

Януш ОСЕНКА

Іду собі якось темним провулком. Раптом із-за рогу вискакує бандит. На обличчі маска, в руках ніж, одне слово – зовнішність не віщує нічого доброго.

– Ну, що ми при собі маємо? – запитує, допитливим поглядом озираючи мою особу.

– Що... та... прошу... – занукаюся від страху.

– Скільки готівкою?

Конкретно!

Шукаю в кишенях. Старанно перелічую. Кажу:

– Сто сімдесят злотих.

– Мало! – спльовує бандит.

– Я тільки на хвилинку вискочив з дому... – пояснюю.

– Без грошей? – сумнівається він.

Я таки переконую його, що в мене ані шеляга більше.

Він придивився до моєї куртки.

– М-м-м, – бурчить розчаровано, – місцеве виробництво.

– На жаль, – підтверджую я.

Дивиться на мої ноги.

– Черевики теж?

– Ага. Темно, і я можу спокійно червоніти від сорому.

– Лайно роблять, – констатує бандит. – Годинник?

Показую. Імпорт, але не західний.

– Іде точно, – хвалюся.

– Знаю-знаю... – погоджується він, але без зацікавлення. – Що це за обручка?

Знімаю, віддаю.

– Так зване циганське золото, – повертає він назад.

– Шапку купив на базарі, – кажу.

– Нічого особливого.

Почуваю себе дурнем.

Я просто вискочив

на хвилинку, хап-

нути свіжого по-

вітря, тож нічо-

го вартого уваги не прихопив і не вдягнув, хоча взагалі...

– Проходьте собі, пане!.. – гарикає бандит.

– Не морочте мені голови...

– Ви нічого не заберете?

– Нічого!

– Але знаєте... ви ж напали... – дивуюся я.

– Важко стало, – відповідає бандит. – Сьогодні, пане, все визначає економічна реформа.

– При чому тут реформа? – дивуюся я.

– А при тому, – кинув бандит на прощання, – що грабунок повинен бути прибутковим.

Переклав С. ПАВЛЮК.

– Закругляйтеся! Не може бути в кадрі стільки сексу!

– Не хочете частину грошей покласти на рахунок у нашому банку!

Страшніше перо не вусає...

У нас головна головна біль – безголів'я.

«З учнівського твору»

Вівця дає нам вовну, а Баран – прізвисько зверхникам.

«З учнівського твору»

Кого мучать сумніви, того мучитиме сум за сумами.

«Зі свідчення»

Героїня відчуває тонко всю грубість його холодної пристрасності.

«З учнівського твору»

Мені наносили удари в спину, хоча цілились нижче – в крісло не таке вже й високе.

«Зі свідчення»

З цим манту туману напускають ці лікарі.

«З виступу на батьківських зборах»

Лев Толстой передбачив, що його призначать стрілочником, тому й прибрав Анну Кареніну.

«З учнівського твору»

Ніякий Козел, якого пускають в город, не схває стільки капусти, скільки йому приписують як Цапові Відбувайлу.

«Зі свідчення»

А ви знаєте, як добре зустрічати новий рік зі снігом, морозом, друзями за вікном.

«З учнівського твору»

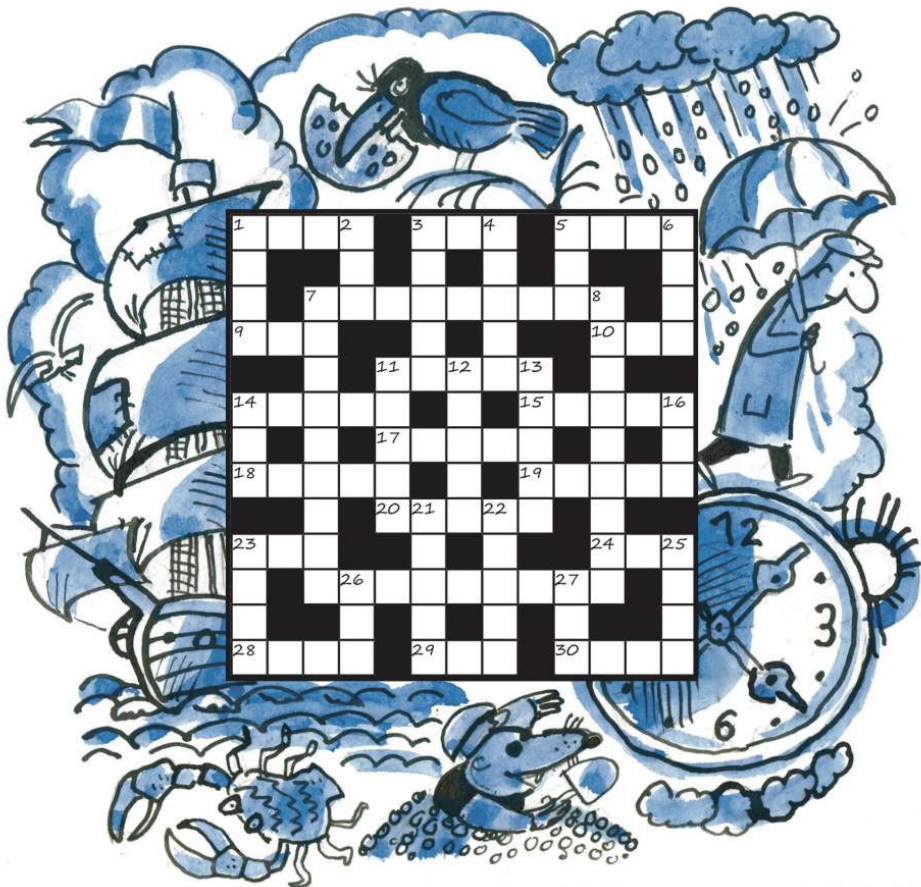
Аби вони так затягували писки, як ми затягуємо паски – з харчами туго.

«З виступу на мітингу»

Зібрав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

Хрестослів ТРАВНЕВИЙ МУДРАГЕЛЬ

Склала Олеся БЕГМА. Малював Анатолій ВАСИЛЕНКО.

По горизонталі: 1. Пакувальний матеріал для зберігання або транспортування товару. 3. Низький чоловічий оперний голос. 5. Морський десятиногий короткохвостий рак. 7. Електричний пристрій для швидкого приготування кави. 9. Двадцять третя літера грецької абетки. 10. Улюблена в народі червона квітка, що дає кулястий плід, наповнений дрібним насінням. 11. Приміщення для стоянки і технічного обслуговування машин. 14. М'який, легкий метал сріблясто-білого кольору, який використовують для паяння та лудіння. 15. У піраміді або конусі так називається вершина, протилежна до основи. 17. Південний високоцінний сорт яблуні. 18. Прісноводна водойма. 19. Надокучлива комаха-кровосос. 20. Літературно-театральний твір серйозного, але не героїчного змісту. 23. Партія гри в теніс. 24. Спеціально підготовлений майданчик надворі або в приміщенні для молотьби, очищення і просушування зерна. 26. Бійцівська порода собак, виведена в Німеччині. 29. Архітектурне склепіння, що має форму дуги. 30. Одна з найстаріших терористичних організацій Європи, яка бореться за незалежність Країни Басків. 31. Напівдорогоцінний кварцовий камінь.

По вертикалі: 1. Приставна драбина для входу в літак і виходу з нього. 2. Гора в Японії, в префектурі Окінава. І водночас рід птахів сімейства папугових. 3. Другаста смужка волосся над очною ямкою. 4. Жінка, яка порядкує на весіллі. 5. Англійський першовідкривач XVIII століття, якого, за легендою, «з'їли» гавайські аборигени. 6. Велике морське судно з прямими вітрилами на всіх щоглах. 7. Приміщення для публічної демонстрації фільмів на великому екрані. 8. Прилад, яким вимірюють силу електричного струму. 11. Ділянка землі при садибі, яку використовують для вирощування овочів. 12. Невеличке пошкодження тканин тіла людини. 13. Машина для скошування зернових та інших рослин. 14. Парний орган зору. 16. Він буває «халявним» лише у мишоловці. 21. Областний центр на заході країни. 22. Трикошова сорочка без рукавів і коміра. 23. Чорна порошкова кіптява у печах та димоходах. 25. Невеликий комахоїдний ссавець, що живе під землею, цінний своїм хутром. 27. Урочистий вірш, присвячений видатній події або відомій особі. 28. Найбільша одиниця хронологічного поділу історії Землі.

Відповідь на хрестослів «МУР-Р-РКОТЛИВИЙ БЕРЕЗЕНЬ», уміщений у «Перці» №4.

По горизонталі: 6. Колекціонер. 7. Слово. 8. Терка. 9. Око. 10. Бас. 14. Яр. 16. Ікра. 17. Тайм. 18. М'яч. 21. Арт. 24. Пір. 26. Плита. 27. Марка. 28. Кардіограма.

По вертикалі: 1. Скалка. 2. Слива. 3. Оцінка. 4. Антей. 5. Крекер. 10. Бум. 11. Січ. 12. Бра. 13. Пар. 14. Яма. 15. Дот. 19. Яблуко. 20. Біолог. 22. Рюкзак. 23. Штора. 25. Лаваш.

До відома авторів! Для отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера, вказувати дані паспорта, адресу. Редакція залишає за собою право на літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи й малюнки не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, редакція відповідальності не несе. Матеріали, позначені літерою «Р», публікуються на комерційній основі. **При передруку посилання на «Перець. Весела республіка» обов'язкове.**

Друк: ТОВ «Інтерконтиненталь-Україна» (Керівники: О. М. Дорошенко, В. О. Павловський). 01021, м. Київ, вул. Інститутська, 16, оф. 1/15. Свідчення ДК № 4562 від 13.06.2013 р. Підписано до друку 10.05.2018 р. Формат 70х100/8. Заволення № 14036. Загальний наклад 17 696 прим. Виходить 1 раз на місяць. Передплатний індекс 97835. Ціна договірна.

**КРИСЛОВЛАДНА ГРОМАДА
ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»**

ШЕФ-РЕДАКТОР

Василь СПОДАРЕНКО

Авторитетно керує
КРИСЛОВЛАДНОЮ ГРОМАДОЮ

ПРЕЗИДЕНТСЬКИЙ КОРПУС

Форма правління авторитарно-демократична

Юрко НЕДАЙМАХУ

(працює на авторитарних засадах
від півночі до обідньої перерви)

Георгій ВІДСЕБЕНЬКО

(працює на демократичних засадах
після щедрого обіду до півночі)

РАДА СМІХОВОЇ БЕЗПЕКИ І ОБОРОНИ

Секретар Ради сміхової безпеки і оборони (РСБО)

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Народний художник України

**ПОСТІЙНИЙ ПОВНОВАЖНИЙ ПРЕДСТАВНИК
ПРЕЗИДЕНТСЬКОГО КОРПУСУ**

в органах влади Веселої республіки «ПЕРЕЦЬ»

Володимир ЧЕПІГА

Лауреат численних літературних премій,
супермайстер сатиричного пера

ГЕНЕРАЛЬНИЙ СМІХОВИЙ СЕКРЕТАР

Тарас КІНЬКО

Лауреат премії імені Івана Франка

Народний сміхотерапевт та мозкоправ

ВЕРХОВНА БАЛЯНДРАСНА РАДА

Головний Заводій Верховної Баяндрасної Ради

Олег ЧОРНОГУЗ

Заслужений діяч мистецтв України

Лідер жорсткої опозиції у Верховній

Баяндрасній Раді

Петро ПЕРЕБИЙНИС

Заслужений діяч мистецтв України

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ-КАРИКАТУРИСТІВ

Прем'єр-міністри образотворчих просторів

Веселої республіки «Перець»

Олеся ОКО

Заслужений художник України

Володимир СОЛОНЬКО

Народний художник Веселої республіки «Перець»

Валерій ЧМИРЬОВ

Народний художник Веселої республіки «Перець»

ДИПЛОМАТИЧНИЙ КОРПУС

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол України у Веселій республіці «Перець»

Анатолій ПАЛАМАРЕНКО

Народний артист України

Надзвичайний, Повноважний і Постійно діючий

посол Веселої республіки «Перець» в Україні

Євген ДУДАР

Заслужений діяч мистецтв України

ГЕНЕРАЛЬНИЙ ОЧІЛЬНИК АГЕНТСТВА

«ПЕРЕЦЬ-ІНФОРМ»

Аркадій МУЗИЧУК

Лауреат численних літературних премій,
невтомний речник ВРП.

Заслужений журналіст України

НАЧАЛЬНИК ВЕРХОВНОЇ СЛУЖБИ БЕЗПЕКИ

ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ «ПЕРЕЦЬ»

Павло КАРЛОВ

Заслужений працівник культури України

ПЕРШИЙ ПОЧЕСНИЙ ГРОМАДЯНИН ВРП

Юрій ЦЕКОВ

Фундатор ВРП, історіограф української сатири і гумору

Засновник журналу:

ПП «Загальнополітичне видання «Сільські Вісті»,

газета захисту селян України»

03047, м. Київ, проспект Перемоги, 50

(Керівник В.І. СПОДАРЕНКО)

Видавець журналу:

ПП «Видавництво «СЛОВО»

04060, Київ, вул. Ольжича, 29

(Керівник Е.С. ТЕТЕРЕВ'ЯТНИКОВ)

Видається з квітня 1922 року

Свідчення КВ №23040-12880ПР від 28.12.2017 р.

Телефон редакції: (044) 454-87-68

E-mail: perec2018@ukr.net

Повтова адреса для листів: Київ-03047, а/с-43

Літературний відділ: perets.vr@ukr.net

Художній відділ: perets.cartoon@ukr.net

В. о. головного редактора: Юрій ІЩЕНКО

Відповідальний секретар: Тарас КІНЬКО

Голова художньої ради,

головний художник: Анатолій ВАСИЛЕНКО

Редактори відділів: Сергій ПАЛЬЦІН,

Тимофій ПРОКОПЕНКО, Лариса ЧЕПІГА,

Ярослав ЧОРНОГУЗ

Художні редактори: Олег ГУЦОЛ, Олександр КОХАН

Валерій МОМОТ, Сергій СЕМЕНДЯВ,

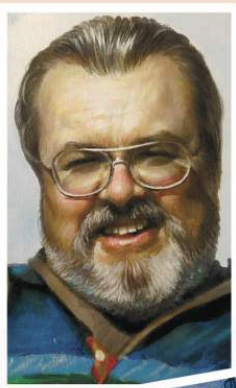
Володимир СОЛОНЬКО, Валерій ЧМИРЬОВ

Юридичний відділ: Костянтин СУЛИМА

Комп'ютерна верстка: Валерій АРСЕНЮК

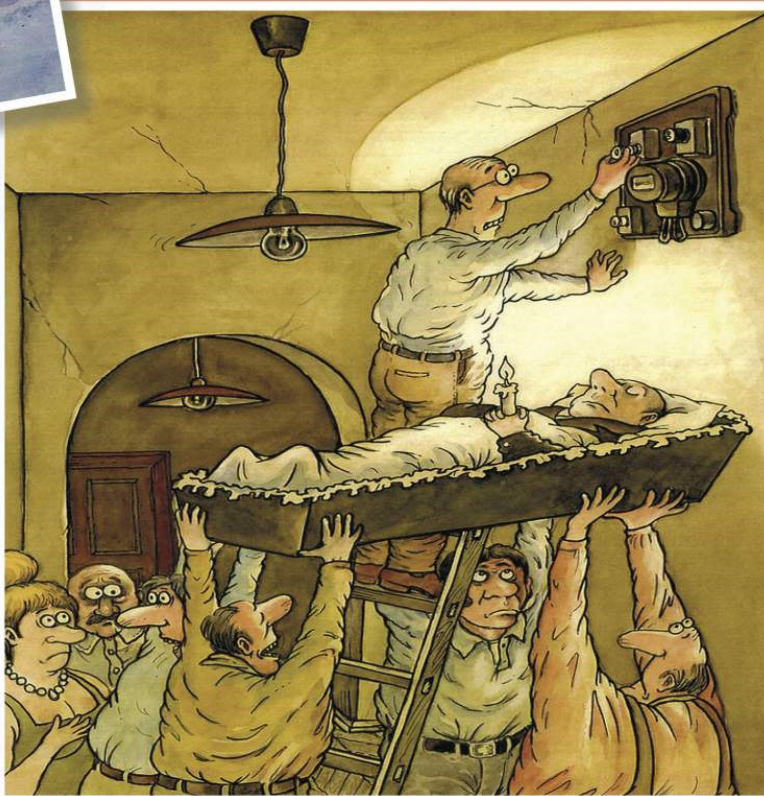
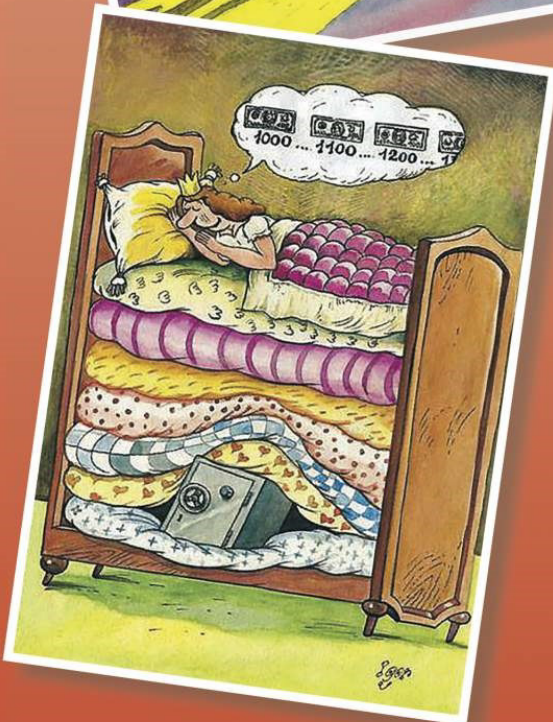
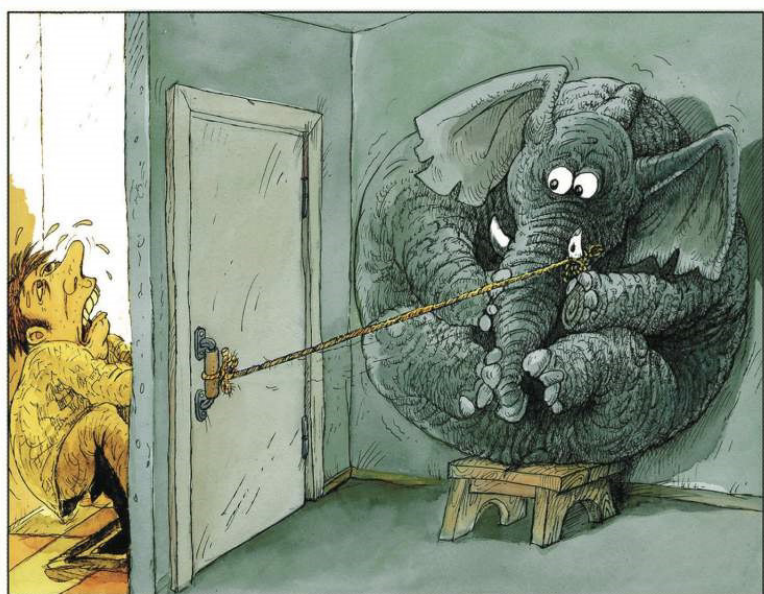
© Перець. Весела республіка. 2018

Ігор ВАРЧЕНКО

нове ім'я в журналі «ПЕРЕЦЬ. Весела республіка»

СМІХОВІ ПРЕФЕКТИ ВЕСЕЛОЇ РЕСПУБЛІКИ ПЕРЕЦЬ ПО ОКРУГАХ:

Автономна Республіка Крим – вакансія
Вінницький – Леонід КУЦІЙ
Волинський – Василь СЛАПЧУК, Сергій ЦЮРИЦЬ
Дніпровський – Василь ШАРОЙКО
Донецький – Валентин ШУЛЬГА
Житомирський – Василь ДАЦЮК
Закарпатський – вакансія
Запорізький – Пилип ЮРИК

Івано-Франківський – Станіслав ГРИНДА
Київський – Володимир ЖУРБА, Віктор СЕМЕНЯКА
м. Київ – Григорій ГАЙОВИЙ
Кіровоградський – вакансія
Луганський – Павло КУЩ
Львівський – Олег КАЧКАН, Володимир ПАЛЬЦУН
Миколаївський – Василь ПІДДУБНЯК
Одеський – Дмитро ШУПТА
Полтавський – Павло СТОРОЖЕНКО
Рівненський – Юрій БЕРЕЗА, Василь ТИТЕЧКО
Сумський – Петро ТОВСТУХА

Тернопільський – Ярослав БОРСУК
Харківський – Микола ВОЗІЯНОВ, Володимир СУБОТА
Херсонський – Олександр КОНОВАЛЕНКО
Хмельницький – Олексій ТИМОЩУК
Черкаський – Сергій НОСАНЬ
Чернівецький – Флоріан БОДНАР, Олександр СВИНЦІЦЬКИЙ
Чернігівський – Сергій ДЗЮБА

Поштова адреса – 03047, м. Київ, а/с 43
Електронна пошта – perets.vlaskor@ukr.net